

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Άγία Άννα

Έτος 13° † Ιανουάριος - Μάρτιος 2010
Τεύχος 101°

*Νέα
Ξεκίνημα*

Τριμηνιαίο περιοδικό
Ίερού Ναού
Άγιας Άννης Κατερίνης

**Μέ τήν Εὐλογία
τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου μας
κ. Άγαθονίκου**

Ύπεύθυνος:

Άρχιμ. Διονύσιος Δ. Γκόλιας

Διεύθυνση:

Ίερός Ναός
Άγιας Άννης Κατερίνης
Τ.Κ. 601 00

Τηλ. καί φάξ:

23510-26207

Ίστοσελίδα:

www.agiaanna.net

email:

agiaannal@yahoo.gr

Έκδοτική Παραγωγή

CAITHC

Τηλ.: 210-34.76.090

Τό περιοδικό
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
Προαιρετικές εισφορές δεκτές

ΑΝΑΝΕΩΣΗ

Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ μιά νέα σελίδα
ἀνοίγει στό περιοδικό μας ὅπως
παρατηρεῖτε. Μετά ἀπό μιά ὀλιγόμηνη
ἀπουσία, γιά τεχνικούς λόγους, τό πε-
ριοδικό μας ἐπιστρέφει ἀνανεωμένο,
ἐγχρωμο, μέ περισσότερες σελίδες καί
γίνεται τριμηνιαίο. Θά κυκλοφορεῖ δέ στό
ἐξῆς σέ 1000 τεύχη ὥστε νά μπαίνει σέ
περισσότερα σπίτια.

Εὐχόμεστε μέσα στίς σελίδες
του νά βρίσκετε πάντοτε ὠφέλεια
καί ἀνάπαυση!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοπρομητορικά 2009	3
Όμιλία κατά τόν πανηγυρικό Έσπερινό τῆς Συλλήψεως τῆς Άγιας Άννης	4
Άγιος Γεώργιος Καρσλίδης	7
Ό Original.....	9
Άγιος Φώτιος	11
Άγιο Πάσχα καί Διακαινίσμος ἑβδομάδα ...	13
Ή σελίδα τοῦ Γεροντικοῦ.....	15
Ή Αἴρεση τῶν Πεντηκοστιανῶν.....	16
Ό εὐλαβῆς Συμεῶν	17
Φωτογραφικά στιγμιότυπα	18-19
Τό ἄλλο τῆς μάτι	20

ΘΕΟΠΡΟΜΗΤΟΡΙΚΑ 2009

Μᾶς ἀξίωσε ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ νά ἐορτάσουμε καί φέτος τήν πανηγυρη τοῦ Ἱ. Ναοῦ μας, μέ τίς καθιερωμένες πλέον ἐκδηλώσεις τῶν «Θεοπρομητορικῶν», ἀπό 8 ἕως 17 Δεκεμβρίου 2009. Ἰδιαίτερη εὐλογία ἦταν ἡ μετακομιδή τεμαχίου Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Πλανᾶ τό ὁποῖο μετέφερε στήν ἐνορία μας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ τήν παραμονή τῆς πανηγύρεως, πρὶν τόν Ἀρχιερατικό Ἑσπερινό.

Πολλές ἦταν οἱ λατρευτικές εὐκαιρίες πού μᾶς δόθηκαν μέ τήν καθημερινή τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας καί ἄλλων ἱερῶν Ἀκολουθιῶν. Εἶχαμε δέ τήν εὐκαιρία νά ἀκούσουμε καί ἐμπνευσμένες ὁμιλίες ἀπό τούς παρακάτω προσκεκλημένους ὁμιλητές: Ἀρχιμ. Δημήτριο Ζελιαναῖο (Ἱ. Μ. Φθιώτιδος), Ἀρχιμ. Φιλόθεο Παπαδόπουλο (Ἱ. Μ. Ἐδέσσης), Ἀρχιμ. Ἀθηναγόρα Καραμαντζάνη, Ἀρχιμ. Σεβαστιανό Ἀράπη, Ἀρχιμ. Παῦλο Ντοῦρο, Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Οἰκονομικό, καθηγητή κ. Στέργιο Σάκκο καί Θεολόγο κ. Λάζαρο Τσακιρίδη.

«...Εἶναι μεγάλη ἡ χαρά μας σήμερα, διότι μᾶς ἀξίωσε ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ νά ὑποδεχθούμε τεμάχιο Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ σύγχρονου Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας Νικολάου τοῦ Πλανᾶ. Σᾶς ὀφείλουμε εὐγνωμοσύνη καί θερμές εὐχαριστίες Σεβασμιώτατε, γιά τήν μετακομιδή καί τοποθέτηση τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου στήν ἐνορία μας, τό ὁποῖο θά παραμείνει μόνιμα στόν Ἱερό Ναό μας καί στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Φανουρίου.

Χωρίς μάλιστα νά τό ἔχουμε προμελετήσει, διαπιστώνουμε ὅτι ἔχουμε πλέον στόν Ἱερό Ναό μας δύο Ἱερά Λείψανα μέ τεράστια χρονική ἀπόσταση μεταξύ τους. Ἀφοῦ τό Λείψανο τῆς Ἁγίας Ἄννης εἶναι τό ἀρχαιότερο τῆς Ἐκκλησίας μας (δύο χιλιάδων ἐτῶν) καί τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἀπό τά νεώτερα (μόλις ἐβδομήντα ἐπτά ἐτῶν).

Ὅσοι γνωρίζουν τή βιοτή τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Πλανᾶ νιώθουν σεβασμό, συγκίνηση καί δέος. Εἶναι ὁ πιστός Οἰκονόμος τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ὁ πράος, ὁ σεβάσμιος, ὁ ταπεινός, ὁ ὑπομονετικός, ὁ Ἅγιος Λειτουργός –πρότυπο Ἱερέως– καί προστάτης τῶν ἐγγάμων. Ἰδιαίτερα μάλιστα μᾶς χαροποιεῖ τό γεγονός ὅτι ἕνα ἀπό τά Παρεκκλήσια πού ἐπισκεπτόταν ὁ Ἅγιος στήν Ἀθήνα γιά τήν τέλεση τῶν κατασκευτικῶν του Ἀγρυπνιῶν ἦταν τοῦ Ἁγίου Φανουρίου Παγκρατίου. Ἀπό σήμερα λοιπόν, θά ἔχουμε ἕναν ἀκόμη προστάτη στήν ἐνορία μας, τίς εὐχές καί μεσιτεῖες τοῦ ὁποῖου θά ζητᾶμε γιά τήν πνευματική μας τελείωση...».

(Απόσπασμα ἀπό τήν ὁμιλία τοῦ π. Διονυσίου Γκόλια κατά τή διάρκεια τοῦ Πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ)

ΟΜΙΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ ΤΗΣ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ

Αρχιμανδρίτου Δημητρίου Ζελιαναίου,
Ίεροκήρυκος Ί. Μητροπόλεως Φθιώτιδος

*«Πάλαι προσευχομένη πιστῶς,
Ἄννα ἢ σώφρων, καί Θεόν ἰκετεύουσα,
Ἀγγέλου φωνῆς ἀκούει, πρεσβεβαιοῦντος
αὐτῆ, τήν τῶν αἰτουμένων θεῖαν ἔκβασιν»*
(Στιχηρόν Προσόμιον Ἑσπερινοῦ
ἑορτῆς συλλήψεως τῆς Ἁγίας Ἄννης)

ἐπίσκεψις») ἡ κατανόηση νά εἶναι ἀκριβής. Συλλαμβάνει ἡ Ἁγία Ἄννα ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς τήν Μαριάμ, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Κατ' οὐσίαν, δηλαδή, ἡ σύλληψις τῆς Παναγίας ὑπό τῆς Ἁγίας Ἄννης ἐορτάζεται σήμερον. Ἡ ἀπαρχή τῆς κυοφορίας.

Ἡ προχωρημένη ἡλικία τῶν γεννητόρων τῆς Παναγίας, Ἰωακείμ καί Ἄννης (κυρίως τῆς δευτέρας), λειτουργοῦσε ἀπαγορευτικῶς γιά τήν ἀπόκτηση τέκνων. Ἡ διαδεδομένη ἀντίληψη στόν Ἰουδαϊσμό, ὅτι ἡ μή ἀπόκτηση τέκνων ἀποτελεῖ ἄρση τῆς θείας εὐλογίας ἀπό τό ζεῦγος, ἐβάρυνε καί αὐτή τήν καθημερινότητα τῶν ἀτέκνων συζύγων. Ἡ ἀτεκνία ἰσοδυναμοῦσε μέ κοινωνικό στιγματισμό. Ἡ ὕμνολογία τήν περιγράφει ὡς «ὄνειδισμόν». Διᾶπυρη ἦταν ἡ προσευχή τῶν συζύγων, ἰδίως τῆς Ἄννης πρὸς τόν Θεό γιά ἱκανοποίηση τοῦ μεγάλου καί ζωηροῦ αἰτήματος τῆς ἀποκτήσεως τέκνου. Ἡ πάροδος τῶν ἐτῶν, ὄχι μόνο δέν ἀτόνησε τήν ἔνταση τοῦ αἰτήματος, ἀλλά αὐξανε τήν πίστη ὅτι «παρά τῷ Θεῷ πάντα δυνατά ἐστί».

Τήν ἀπόλυτη σύνδεση πίστεως καί προσευχῆς ἐμφανίζει μέ δυναμική λιτότητα ὁ ποιητικός λόγος τοῦ ὕμνολογικοῦ κειμένου, τό ὁποῖο ὁ ἱερός Ἄμβων προέταξε ὡς κεφαλίδα.

Πίστη καί προσευχή, τό δίπολο ἐντός τοῦ ὁποῖου ἐκινήθη ἡ Ἁγία Ἄννα, ἐντός τοῦ ὁποῖου ἐκινήθησαν καί κινοῦνται τά συστήματα τῶν πιστῶν ὄλων τῶν

Δάψευδής Θεός Λόγος διαβεβαιοῖ, ὅτι καί ἡ ἀπλή σύναξις δύο ἢ τριῶν προσώπων εἰς τό ὄνομά Του δέχεται τήν παρουσία Του «ἐν μέσῳ αὐτῶν». Αὐτό, ἀσφαλῶς, ἰσχύει ἐπιπερισσότερον σέ πολυπληθεῖς λατρευτικές συνάξεις, ὅπου, κατά τήν ἀκλινη πεποίθησι τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο εἶναι προῖόν τῆς δράσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος. «Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγεν». Καί ὁ λόγος τῆς ἑσπερινῆς αὐτῆς συνάξεως ἐντός πανηγυρίζοντος Ναοῦ περικαλλοῦς, ἐν ὥρᾳ ἱερᾶς Ἀκολουθίας, εἶναι ἡ ἀπόδοσις ὀφειλομένης τιμῆς πρὸς τό ἱερό πρόσωπο τῆς Θεοπρομήτορος Ἄννης, τῆς μητρός τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, κατά τήν λαμπρή καί αἰδέσιμη ἡμέρα τῆς Ἑορτῆς τῆς Συλλήψεως αὐτῆς.

Σύλληψις τῆς Ἁγίας Ἄννης. Ἡ γραμματική προσέγγισις καί ἐρμηνεῖα ἐπιβάλλεται, ὥστε (καί κατά τήν ἄποψη τοῦ ἀρχαίου φιλοσόφου Ἀριστοθέου) «ἀρχή παιδείσεως ἢ τῶν ὀνομάτων

αίωνων, πρὸς ἐπίτευξη τοῦ ποθουμένου. Ἡ πίστη ἐνισχύεται ἀπὸ τὴν προσευχή καὶ ἡ προσευχή τρέφεται καὶ καθίσταται θερμότερη ἀπὸ τὴν πίστη. Τοῦτο ἐγνώριζε καλῶς ὡς βιωματικὴ ἐμπειρία καὶ ὄχι ὡς ἐξωτερικὴ γνώση ἢ προσευχομένη Ἁγία Ἄννα. Τοῦτο προέβαλλε συχνῶς στοὺς ἀκροατὲς Του ὁ σαρκωθείς Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ Δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ Ὅποιο, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἐγνώρισε ἐν τῷ Προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ «περιάγων» τὴν Ἁγία Γῆ, ὁ «κηρύσσων καὶ θεραπεύων» κάθε σωματικὴ ἢ ψυχικὴ νόσο Χριστός, ὁ Κύριος ἡμῶν, συνδέει πάντοτε τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα, τὴν Πίστη καὶ τὴν ἔκβαση τοῦ αἰτήματος, δηλαδή τὴν ποικιλοτρόπως ἐκδηλουμένη «Προσευχή». Ἦταν τόσο στενός ὁ δεσμός τῶν δύο αὐτῶν στοιχείων, ὥστε δὲν ἐρωτοῦσε μόνον τὸν ἀμέσως ἐνδιαφερόμενο ἐάν πιστεύῃ ὅτι τὸ αἰτούμενο μπορεῖ νὰ ἱκανοποιηθῇ κατὰ τρόπο θαυμαστό καὶ ἐξάισιο, ἀλλὰ κάποτε ἐθαυματούργησε, ὄχι κατόπιν διατυπωμένου αἰτήματος, ἀλλὰ μόνο θαυμάζοντας τὸ στοιχεῖο τῆς σιωπηρῶς ἐκδηλωθείσης ἐπράκτως πίστεως. Εἶναι ἡ περίπτωση τῆς ἰάσεως τοῦ παραλυτικοῦ, τὸν ὁποῖον, λόγω ὑπερβολικοῦ συνωσιτισμοῦ, οἱ φέροντες αὐτόν, δὲν μπόρεσαν νὰ βάλουν διὰ τῆς θύρας στὴν οἰκία ὅπου εὐρίσκετο ὁ Κύριος, ἀλλὰ ἀνοίξαν διόδο ἀπὸ τὴν στέγη καὶ κατέβασαν τὸν πάσχοντα μπροστά Του. Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι ὁ ἱερός εὐαγγελιστὴς πού διασώζει τὸ περιστατικὸ δὲν μαρτυρεῖ τὴν ἀνταλλαγὴ οὐδεμίας συνομιλίας τοῦ Κυρίου μὲ τὸν πάσχοντα, ὅπως συνήθιζε. Οὔτε κἂν μὲ τούς μεταφορεῖς του. Προσέφερε τὴν εὐεργετικὴ Του παρέμβαση, μόνο καὶ μόνο «ἰδὼν τὴν πίστη αὐτῶν». Τὸ ἀβιάστως ἐξαγόμενο συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ἡ Πίστη ἐνεργεῖ τὸ Θαῦμα. Ἡ προσευχή, ἡ ὁποία γίνεται μὲ πίστη ἀκράδαντη, μὲ βεβαιότητα ἀκλόνητη, ὅτι ὁ ἀκούων εἶναι ὁ παντοδύναμος Θεός, λαμβάνει ἀπάντηση καὶ τὸ αἶτημα ἱκανοποιεῖται.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι δυνατόν νὰ ἐγερθοῦν ἐνστάσεις, οἱ ὁποῖες νὰ ἀφοροῦν στὸν χρόνο, ἢ στὸν τρόπο ἀνταποκρίσεως τοῦ Θεοῦ στὴν προσευχητικὴ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ἀκόμη καὶ στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν αἰτούμενο ἄνθρωπο. Σαφῶς καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως νὰ ἐρμηνεύῃ τὴν «ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν» εἶναι

γεγονός, ὅμως ἡ προτροπὴ τοῦ Ἰδίου τοῦ Κυρίου νὰ ζητοῦμε γιὰ νὰ λαμβάνουμε, νὰ αἰτούμεθα γιὰ νὰ μᾶς δίδεται, εἶναι κατηγορηματικὴ.

Εὐνόητο εἶναι ὅτι ὁ ἀσφυκτικὸς χρόνος ἐνὸς κηρύγματος δὲν παρέχει δυνατότητες διαλέξεως ἐπὶ θεμάτων, ἢ ἀνάλυση τῶν ὁποίων θὰ ἀπαιτοῦσε σημαντικὸ χρόνο. Ἐπιγραμματικῶς, λοιπόν, ἀναφερόμεθα σὶς προϋποθέσεις τῆς γόνιμης καὶ καρποφόρου προσευχῆς.

Προσευχή μὲ ἀκέραιη πίστη στὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ ἀπόλυτη ἀποδοχὴ τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖες εἶναι ὄροι καὶ προϋποθέσεις σωτηρίας. Προσευχή μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη καὶ τὴν σιοργὴ Ἐκεῖνου, ὁ Ὅποιος διαβεβαίωσε ὅτι ὁ Θεὸς Πατέρας ἀκούει τὰ αἰτήματα πού οἱ ἄνθρωποι διατυπώνουν ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Υἱοῦ. Προσευχή δοξολογικὴ καὶ εὐχαριστιακὴ, γεμάτη ἀπὸ αἶνο καὶ ὕμνο πρὸς τὰ θαυμαστά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ μέριμνά Του, πού ἐκδηλώνεται μὲ ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν παραχώρηση θλίψεων, ἱκανῶν νὰ ἀσκήσουν τὸν πιστὸ στὴν ὑπομονή. Προσευχή θερμὴ καὶ καθαρὴ. Ψυχὴ καθαρθεῖσα διὰ τοῦ λουτροῦ τοῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας προσεύχεται μὲ ἤσυχη συνείδηση καὶ ἀναπαυμένο καὶ νηφάλιο λογισμό. Προσευχή διαρκῆς καὶ συστηματικὴ. Ὁ Κύριος, ἀφηγούμενος τὴν παραβολὴ τοῦ ἀδίκου κριτοῦ, διεβεβαίωσε ὅτι ἡ ἐπιμονὴ ἦταν αὐτὴ πού ἔκαμψε τὸν ἄνθρωπο δικαστή. Πόσο μάλλον κάμπεται ὁ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεῆμον Θεός!

Στὸ πιθανὸ καὶ εὐλόγο ἐρώτημα, πῶς ἀντιδρᾷ ὁ ἄνθρωπος στὴν σιγὴ τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ ἂν τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν, τίθεται ὡς ἀπάντηση τὸ «οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε», πού ἄκουσαν οἱ μαθητὲς Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης ἀπὸ τὸν Κύριό τους, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ πάθος. Ἴσως τὰ προβλήματα, οἱ θλίψεις, οἱ ἀνάγκες νὰ ὀδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο στὴν διατύπωση αἰτημάτων, ἢ ἱκανοποίηση τῶν ὁποίων νὰ μὴν ἀποβαίνει ἐπιωφελῆς γι' αὐτόν, ἀσχετῶς ἐάν ὁ πεπερασμένος ἀνθρώπινος νοῦς πιστεύῃ τὸ ἀντίθετο. Ὁ ἄνθρωπος, προσευχόμενος διὰ τῆς Θεοδιδάκτου Κυριακῆς Προσευχῆς, ζητεῖ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στὴν ζωὴ Του καὶ ὄχι τὸ δικό του («γενηθῆτω τὸ θέλημά Σου»). Ἡ κατανόηση τῆς φράσεως αὐτῆς ἀνήκει ἀσφαλῶς σέ

πνευματικῶς καλλιεργημένες ψυχές, ἔτοιμες νά καταθέτουν καθημερινῶς ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ τό προσωπικό τους θέλημα καί διαθεμιμένες νά ἀφεθοῦν στό ρεῦμα τῆς θείας ἀγάπης καί προνοίας μέ ἐμπιστοσύνη. Ὅμως, ἡ κατά Θεόν καλλιέργεια τῆς ψυχῆς δέν εἶναι προνόμιο ὀλίγων, ἀλλά ὅλων τῶν εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος βαπτισμένων πιστῶν, τῶν ὁποίων ὁ κύριος σκοπός τῆς πορείας τους στήν ζωή αὐτή εἶναι ἡ σωτηρία, ἡ ἀγιότητα, ἡ θέωση.

Ἡ Ἐκκλησία, τό σύνολο, δηλαδή, τῶν βαπτισμένων πιστῶν, μέ κεφαλή τόν Ἰδιο τόν Χριστό καί μέλη ὅλους ἐμᾶς, εἶναι ὁ κατ' ἐξοχήν χῶρος τῆς προσευχῆς. Ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται δοξολογοῦσα, εὐχαριστοῦσα καί ἱκετεύουσα καί ὡς ἀντίδωρο στά μεγάλα θεία δωρήματα τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, τῆς ἰλαστικῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ «ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς», καί τοῦ Κενοῦ Μνημείου τῆς Ἀναστάσεως, προσφέρει «τά Σά ἐκ τῶν Σῶν». Τήν κορωνίδα τῆς Προσευχῆς Της. Τήν Θεία Εὐχαριστία. Τήν Κοινή Προσευχή καί τό Κοινό Ποτήριο «γιά νά ζήσει ὁ κόσμος».

«Ἡ Θεία Εὐχαριστία», κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κροστάνδης, «εἶναι ἀληθῶς ἡ οὐράνια τελετή ἐπί τῆς γῆς, κατά τή διάρκεια τῆς ὁποίας ὁ ἴδιος ὁ Θεός, μέ τρόπο ἰδιαίτερο, ἄμεσο καί ἐγγύτατο, παρουσιάζεται καί σκηνώνει ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ὄντας ὁ ἴδιος Ἐκεῖνος ὁ ἀόρατος Ἱερουργός, ὁ προσφέρων καί προσφερόμενος. Δέν ὑπάρχει τίποτα πλέον μεγαλειώδες, πλέον ἱερό, πλέον ζωποιοῦ, ἀπό τήν Θεία Εὐχαριστία».

Ταπεινός ἱερουργός τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί ἀνθρωπος θερμῆς προσευχῆς καί ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Πλανᾶς τοῦ ὁποίου ἀπόστημα τοῦ Ἁγίου Του Λειψάνου κατατέθηκε διά τῶν τιμίων χειρῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας στόν Ναό μας γιά διαρκή εὐλογία καί ἀγιασμό τῶν πιστῶν.

Μέ τό πνεῦμα διαρκῶς προσηλωμένο στό Θεό, ὁ Ἅγιος Νικόλαος διέχεε γύρω του, ὅπως ὁ ἥλιος διαχέει τό φῶς, τήν εὐωδία Χριστοῦ καί τήν φιλευσπλαχνία, εὐλογώντας, προσευχόμενος, προσφέροντας ἀμέσως μέ τό ἀριστερό χέρι ὅ,τι δεχόταν μέ τό δεξιό.

Ἐυπνοῦσε καθημερινά χαράματα καί πήγαινε

στήν ἐκκλησία γιά τόν ὄρθρο καί τήν Θεία Λειτουργία. Τήν ὥρα τῆς προσκομιδῆς μνημόνευε ἀτελείωτους καταλόγους ὀνομάτων. Ὑψώνοντας τά χέρια του ἀνέπεμπε διάπυρο προσευχή πρός τόν Κύριο, ὡσάν νά μεσίτευε γιά κάθε ἕναν χωριστά. Στεκόταν ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς ὡσάν νά βρισκόταν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, προφέροντας τίς εὐχές μέ τρόπο πού συγκινοῦσε καί τούς πιδό σκληρόκαρδους. Μετά τήν Λειτουργία, πού τελείωνε ἀργά τό μεσημέρι, περνοῦσε τήν ὑπόλοιπη μέρα μέ προσευχή, καί παρόλο πού κατοικοῦσε στήν πολύβουη Ἀθήνα, τό πνεῦμα του δέν περιεσπάτο ποτέ ἀπό τήν προσευχή, διότι ἔχοντας γίνει κατά χάριν θεός, ὅλα τά λόγια καί τά ἔργα του ἦσαν προσευχές θείας ἐνεργείας.

Σεβασμιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, ἀδελφοί μου,

Μέσα σέ αὐτήν τήν Ἐκκλησία, ὡς μέλη τίμια, ὑπάρχομε καί πολιτευόμεθα ἐπί τῆς γῆς, μέ τό ὄμμα στραμμένο στήν Ἄνω Ἱερουσαλήμ. Τά μέλη τῆς ἐπί γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ἀνθρωποι μέ τίς ἀδυναμίες τῆς πεπτωκυίας φύσεως, καταφεύγουν σίς πρεσβείες τῶν μελῶν τῆς ἐν οὐρανοῖς θριαμβευοῦσης Ἐκκλησίας. Ἦδη ἀπό τά πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς τῆς, ἡ Ἐκκλησία τιμᾶ τά μέλη τῆς πού ἔζησαν μέ εὐσέβεια καί εὐλάβεια καί ἡ ἐτελειώθησαν μέ τό αἱματηρό μαρτύριο ἡ ἐκοιμήθησαν ἐν εἰρήνῃ. Αὐτῶν τήν παρέμβαση ζητοῦν. Πρός αὐτούς ἀπευθύνονται. Σέ αὐτούς καταθέτουν τήν ἀγωνία καί τόν πόνο τους, ὥστε αὐτοί μέ τήν σειρά τους νά δράσουν ὡς κατά χάριν «μεσίτες» πρός τόν ἀληθῆ μεσίτη μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων Χριστό. Ἐξαιρέτως ἀπευθύνονται πρός τήν Πάναγνο Μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ, τοῦ «μέθ' ἡμῶν Θεοῦ», γνωρίζοντας ὅτι πολύ «ἰσχύει δέησις μητρός πρός εὐμένειαν Δεσπότης». Αὐτῆς τῆς «ὑπέρ λόγον τόν Λόγον κησάσης» ἀξιώθηκε νά γίνει μητέρα ἡ Θεοπρομήτωρ Ἁγία Ἄννα, διά τῆς ταπεινῆς, θερμῆς καί ἐπιμόνου προσευχῆς. Ἐγινε ἔτσι ὁ κρίκος τῆς ἱερᾶς ἀλυσίδας τῆς κατά σάρκα καί κατά τό ἀνθρώπινον γενεαλογίας τοῦ Θεανθρώπου, τοῦ Σωτῆρος καί εὐεργέτου τῶν ὅλων Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὁποίου τά Θεία Γενέθλια θά ἐορτάσωμεν συντόμως καί τοῦ Ὁποίου τήν Χάριν ἐπιζητοῦμε «πάσας τās ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν». Ἀμήν.

Ἅγιος Γεώργιος Καρσλίδης ὁ νέος Ὁμολογητής

(Ὁμιλία στήν πρώτη ἑορτή τοῦ Ἁγίου στόν Κοῦκκο Πιερίας στίς 4 Νοεμβρίου 2009)

Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου Γκόλια

Σεβασμιώτατε Γέροντα,
Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Σήμερα ὅλοι ἐμεῖς οἱ Πιεριεῖς καί ἰδιαίτερα οἱ κάτοικοι τοῦ Κούκκου ζοῦμε μιά μεγάλη εὐλογία καί βιώνουμε ἀνείπωτη χαρά. Κι αὐτό διότι γιά πρώτη φορά στόν τόπο μας ἑορτάζουμε καί πανηγυρίζουμε τή μνήμη τοῦ νέου Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας Γεωργίου Καρσλίδη τοῦ νέου Ὁμολογητῆ, ὁ ὁποῖος πρῖν ἀπό ὀγδόνα ἔτη πέρασε καί ἐγκαταβίωσε γιά ἓνα διάστημα τῆς ζωῆς του σ' αὐτό τόν τόπο.

Μέσα ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μας λέμε: Δόξα τῷ Θεῷ, πού μᾶς χάρισε καί αὐτό τόν Ἅγιο. Σέ μιά ἐποχή πού ἐπικρατεῖ τό σκοτάδι καί τό χάος ἡ Ἐκκλησία μας συνεχίζει ἀκάθεκτη τό ἱερό της ἔργο, ὀδηγώντας τούς ἀνθρώπους στή σωτηρία, στήν ἀληθινή καί μόνιμη χαρά, πού εἶναι ἡ ἔνωση μέ τόν Χριστό. Ὅχι μόνο «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ», ἀλλά καί σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας συνεχίζει τό ἔργο αὐτό. Ἰδιαίτερα μάλιστα τιμᾷ τούς Ἀσκητές καί Ὁμολογητές Της. Καί ἓνας τέτοιος πνευματικός ἀστέρας εἶναι καί ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Καρσλίδης ἀπό τόν Πόντο, τόν ὁποῖο μόλις πέρυσι ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μέ εἰδική Πατριαρχική καί Συνοδική Πράξη, ἐνέταξε στίς Ἀγιολογικές Της δέλτους.

Καί τοῦτο εἶναι πράγματι ἓνα γεγονός πολύ σημαντικό. Στήν σκληρή καί ἄγονη πνευματικά ἐποχή μας, ἓνας ἀφανῆς μοναχός ταπεινός ἱερέας, ταλαιπωρημένος καί ἐξουθενωμένος ἀπό τή σκληρή ζωή του, τιμᾶται σήμερα ἀπό ὅλους, μά κυρίως ἀπό τό Θεό.

Γεννήθηκε στήν Ἀργυρούπολη τοῦ μαρτυρικοῦ Πόντου τό 1901 ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς, τόν Σάββα καί τή Σοφία. Πολύ νωρίς ὄμως ὀρφάνεψε καί τήν ἀνατροφή του ἀνέλαβε ἡ εὐλαβής γιαγιά του, ἡ ὁποία ἐμφύτευσε στήν καρδιά του τήν ἀγάπη στό Θεό καί τήν Ἐκκλησία. Σέ ἡλικία πέντε ἐτῶν ὁ Ἅγιος γίνεται βοσκός σά ζῶα τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ ὁποῖος τοῦ συμπεριφέρεται σκληρά. Ὑπομένει ὅμως ἀνόγγυστα καί μαθαίνει νά προσεύχεται. Μετά τό θάνατο τῆς γιαγιάς

του, σέ ἡλικία ἐπτά ἐτῶν, μεταβαίνει μέ τόν παππού του στό Ἐρζερούμ (Θεοδοσιούπολη) τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας. Μετά καί ἀπό τό θάνατο τοῦ παππού του μετέβη μέ θαυμαστή βοήθεια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στήν Τιφλίδα τῆς Γεωργίας. Ἐκεῖ σέ ἡλικία μόλις ἐννέα ἐτῶν φορά τό ἱερό ράσο, τό ὁποῖο ἔμελε νά φορά ἐπί πενήντα περίπου ἔτη.

Ὅδηγεῖ τά βήματά του στό Μοναστήρι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὅπου γίνεται ἀγαπητός ἀπό ὅλους γιά τά χαρίσματά του. Κάποτε ὁ ἡγούμενος τόν παρατήρησε ὅτι πολύ βιάζεται στήν ἄσκηση καί τήν κακοπάθεια καί ὁ Ἅγιος ἀπάντησε «Εγώ ἔτσι θά περάσω τή ζωή μου». Σέ ἡλικία δεκαοκτώ ἐτῶν κείρεται Μοναχός. Τότε συνέβη καί κάτι συγκλονιστικό. Κατά τή διάρκεια τῆς τελετῆς τῆς Κουρᾶς οἱ καμπάνες καί τά σήμαντρα ἄρχισαν νά χτυποῦν ἀπό μόνα τους.

Δέν πέρασε πολὺς καιρός καί ὁ Ἅγιος μαζί μέ πολλούς ἄλλους πατέρες συλλαμβάνεται καί ὀδηγεῖται

στή φυλακή. Οί έμπειρίες πού άποκόμισε εκεί ήταν όδυνηρές. Ένδεικτικά άναφέρουμε ότι μιά ήμέρα τόν γύμνωσαν καί τόν διαπόμπευαν στους δρόμους τής πόλεως λέγοντας «Νά ό προφήτης». Στή συνέχεια όρισαν τήν εκτέλεσή του, μαζι μέ άλλους. Ή Παναγία όμως θαυματοργικά τόν διέσωσε από τρεις σφαίρες πού δέχθηκε.

Μέ τή Χάρη του Θεου άργότερα άποφυλακίστηκε. Άπό τίς πολλές κακουχίες είχε μείνει σχεδόν παράλυτος. Τό έτος 1925, σέ ηλικία είκοσιεσσάρων έτών, χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος. Ό κόσμος δέν άργησε νά εκτιμήσει τά χαρίσματά του. Άγρυπνούσε συνεχώς, λειτουργούσε μέ πολλή ευλάβεια καί μνημόνευε πολλά όνόματα. Για νά βοηθεϊται σίς άγρυπνίες του έτριβε τά μάτια του μέ πιπέρι γιά νά μήν κλείνουν. Ήταν πολύ σκληρός μέ τόν έαυτό του καί ή ζωή του θύμιζε μεγάλους άσκητές.

Τό 1929 μετά από πολλές δυσκολίες ήρθε στήν Ελλάδα. Ήταν τότε είκοσιοκτώ έτών. Άπό τό λιμάνι τής Θεσσαλονίκης ήρθε στήν Κατερίνη καί στά χωριά Άλώνια καί Κοϋκκος, όπου παρέμεινε περίπου έννέα μήνες. Κι εδώ συνέχισε τό ίδιο άσκητικό καί λειτουργικό του πρόγραμμα, μέ έδρα τό Μοναστηράκι του Τιμίου Προδρόμου. Άκόμη καί σήμερα, άρκετοί θυμούνται τά χαρίσματά του καί τή φιλανθρωπία του. Ήρθε όμως ή ώρα τής αναχωρήσεως του Άγιου από τόν τόπο μας όταν κάποιος γαιοκτήμονας, γνωστός συγγενικών του προσώπων, του έκαψε τήν καλύβα πού μόνάζε.

Τότε κατευθύνθηκε στό Κιλκίς καί από εκεί στή Σίψα τής Δράμας τό 1930. Άρχικά φιλοξενηται σέ κάποια σπίτια καί τό 1938 του παραχωρεϊται οικόπεδο όπου μέ τή βοήθεια του Θεου καί τών κατοίκων κτίζει Έκκλησία καί ξενώνα, πού αναπτύσσεται σέ Μοναστήρι, έπ' όνόματι τής Θείας Αναλήψεως. Πλήθος κόσμου καταφεύγει πλέον σόν Άγιο γιά έξομολόγηση, νοουθεσίες καί παρηγοριά.

Τό 1941 Βούλγαροι συνέλαβαν τόν Άγιο καί τόν όδήγησαν γιά σφαγή. Ό Άγιος δέν άντέδρασε. Ζήτησε μόνο νά προσευχηθεί. Μετά τήν προσευχή όμως φοβισμένοι οί δήμιοί του, τόν έγκατέλειψαν. Στήν περίοδο του άνταρτοπολέμου κτυπήθηκε από τούς άντάρτες, αλλά υπέμεινε άόγγυστα.

Όλη του ή ζωή ήταν ένα εκούσιο μαρτύριο. Ό ύπνος του ήταν λίγος καί αυτός διακοπόμενος από προσευχή. Τό στρώμα του ήταν φτιαγμένο από ένα

κάλυμμα μέ τρίχωμα κασίκας, άπλωμένο πάνω σέ σανίδια. Ή τροφή του φτωχική. Οί επιθέσεις τών δαιμόνων αλλά καί τών κακοπροαίρετων ανθρώπων συχνές καί σκληρές.

Στολίδια του Άγιου ήταν ή ευλάβεια, ή διάκριση, ή σοβαρότητα, ή δίοραση καί ή προφητεία. Μπροστά στό Ίερό Θυσιαστήριο ήταν άπόλυτα συγκεντρωμένος καί γεμάτος δέος. Βίωνε τή Θεία Λειτουργία. Πολλοί ήταν εκείνοι πού τόν έβλεπαν νά μήν πατά στό έδαφος τήν ώρα τής Θείας Λειτουργίας. Δέν ήταν λίγες καί οί φορές πού συλλειτουργούσε μέ Άγίους. Ήλεγε μάλιστα μέ άπλότητα «Σπάνια λειτουργώ μόνος μου». Συμβούλευε επίσης τά πνευματικά του παιδιά «Φροντίστε νά δυναμώσετε τήν πίστη σας καί κατά τή Θεία Λειτουργία νά είστε άπερίσπαστοι καί προσηλωμένοι στά τελούμενα γιά νά άζιώνεστε νά βλέπετε τά μεγαλεία του Θεου... Τό Άγιο Πνεύμα κατερχόμενο στήν Άγία Τράπεζα».

Προγνώριζε τά προβλήματα καί τούς λογισμούς όλων εκείνων πού τόν πλησίαζαν. Πρίν προλάβουν νά του άναφέρουν τίποτα πολλές φορές εκείνος άπαντούσε καί έδινε σοφές λύσεις. Πόνος του μεγάλος ήταν ή πνευματική καθαρότητα τών ανθρώπων. Άρκετές φορές δέν κοινώνησε άνθρώπους άνεξομολόγητους. Ήπέληπτε πάλι όσους πήγαιναν στό Μοναστήρι του γιά νά προσευχηθούν αλλά είχαν κακία καί μίσος στήν καρδιά τους. Δέν ήταν λίγες οί φορές πού άποκάλυπτε ξεχασμένα άμαρτήματα στήν εξομολόγηση. Ήθελε οί άνθρωποι νά μετανιώνουν άπόλυτα καί έμπρακτα γιά τά σφάλματά τους. Ίδιαιτέρα όσες γυναίκες έκαναν εκτρώσεις τίς έβαζε κανόνα μετά τήν εξομολόγηση νά ζητιανεύουν γιά κάποιο διάστημα, κάνοντας τά χρήματα έλεημοσύνη μά κυρίως γιά νά ταπεινωθούν.

Ήταν άρχές του 1959, όταν μιά Κυριακή ό Άγιος είπε «Φέτος θά φύγω». Καί άλλη στιγμή συμπλήρωσε «Εϊνα θέλημα Θεου νά φύγω. Ή άμαρτία προχώρησε πολύ. Μέσα στήν άμαρτία κυλιέται ό κόσμος καί δέν τό καταλαβαίνει. ...Όλοι θά φύγουμε από αυτή τή ζωή. Εϊμαστε περαστικοί από εδώ. Έδώ ήρθαμε νά δείξουμε τά έργα μας καί νά φύγουμε...». Σάράντα ήμέρες πρίν τήν κοίμησή του προείδε τό τέλος του καί τό άποκάλυψε στά πνευματικά του παιδιά. Τρεις ήμέρες πρό τής κοιμήσεώς του ζήτησε τό Μυστήριό του Ί. Ευχελαίου. Δέν έτρωγε καί δέν έπινε

‘Ο Original!

«Ώρες μυστηρίου καί αγάπης. Ώρες ειλικρίνειας καί συμφιλιώσεως μέ τόν Θεό.
Ώρες φωτισμού καί κάθαρσης, ειρήνης καί ἐλευθερίας!...»

Φυλακές ἀνδρῶν...! Σάββατο πρωί...! Στόν ἱερό Ναό τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου, ἡ θεία Λειτουργία τελείωσε. Πόση θερμή προσευχή ἔγινε καί σήμερα στόν Λυτρωτή, γιά νά ἀνοίξουν τά σίδερα τῶν φυλακῶν, γιά νά σπάσουν τά σίδερα τῶν παθῶν, γιά νά ἔρθει ἡ πολυπόθητη ἐλευθερία στούς κρατούμενους...! Μήν ἀργεῖς, Κύριε... Ἀπό τά μεγάφωνα τοῦ Σωφρονιστηρίου ἀναγγέλλεται: «Ἦρθαν οἱ Ἱεροκήρυκες. Ὅποιοι κρατούμενος ἐπιθυμεῖ, ἄς κατέβει γρήγορα στό Ναό...».

Σέ λίγο οἱ Ἱεροκήρυκες ὑποδέχονται μέ πολλή αγάπη, ὅπως ἄλλωστε κάθε Σάββατο, ἐκείνους πού λαχταροῦν νά ἀκούσουν τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνους, πού μέσα στήν ἀσφυζία τῆς ἀνελευθερίας τους, θέλουν νά ἀναπνεύσουν, νά ξεκουραστοῦν, νά φωτιστοῦν, νά ἐλπίσουν, νά πιαστοῦν ἀπό τήν αγάπη τοῦ Θεοῦ. Καί τήν ἔχουν μεγάλη ἀνάγκη. Εἶναι ἡ μοναδική τους παρήγορη διέξοδος... γιά ἀνακούφιση..., γιά ὄνειρα..., γιά ἀληθινή ζωή...! Ἔνας, δύο, τρεῖς... ἑκοσι λεπτά! Προσκυνοῦν μέ σεβασμό τίς ἅγιες εἰκόνες καί τακτοποιοῦνται σίς θέσεις τους...

τίποτα τίς τελευταῖες ἡμέρες. Προετοιμαζόταν γιά τήν ἀναχώρησή του μέ πολλή προσευχή. Εἶχε δώσει μέ λεπτομέρειες καί τίς τελευταῖες ὁδηγίες πού ἀφοροῦσαν τήν ταφή του.

Ξημερώνοντας ἡ 4η Νοεμβρίου 1959, ὁ Ὅσιος Γέροντας Γεώργιος παρέδωσε τό πνεῦμα του στό Θεό. Τά τελευταῖα λόγια πού ἄκουσαν νά λέει ἦταν «Τῆς εὐσπλαχνίας τήν πύλην ἀνοίξον εὐλογημένη Θεοτόκε». Τῆ στιγμή τῆς κοιμήσεως φωτεινὴ σήλη κατέβηκε ἀπό τόν Οὐρανό καί ἐπισκίασε τό Μοναστήρι.

Τό ἀσκητικό σῶμα τοῦ Ἁγίου παρέμεινε γιά τρεῖς ἡμέρες θερμό καί εὐλύγιστο. Κατά τήν ταφή τό πρόσωπό του ἦταν φωτεινό, τά δύο κυπαρίσσια δίπλα στόν τάφο λύγισαν καί σμήνος πουλιῶν κύκλωσε τό Ναό.

Ἀπό τή στιγμή τῆς κοιμήσεώς του μέχρι καί σήμερα, ἀναρίθμητα εἶναι τά θαύματα πού ἀναφέρονται στόν

Τό σημερινό μάθημα ἀναφέρεται στά πρόσωπα τοῦ Γολγοθᾶ. Στά πρόσωπα, πού πλαισίωσαν τόν Ἐσταυρωμένο Θεάνθρωπο σίς πιά τραγικές του ὥρες. Μέ ἀπόλυτη σιγή καί συγκινητική κατάνυξη παρακολουθοῦν καί ρουφοῦν... Στό τέλος μέ πολλή ἀπλότητα ἐκφράζουν τίς ἐντυπώσεις, τίς ἀπορίες, τοῦς προβληματισμούς τους, συζητοῦν...!

— Ἐμένα, μοῦ ἔκαμε τρομερή ἐντύπωση, λέει κοφτά ἕνας γεροδεμένος, ὁ Ληστής! «Τόν πάω!» Πάρα πολύ μοῦ ἄρεσε! Ἦταν ἀνέλπιστα τυχερός...!

Βλέπετε μπορούμε στήν ζωὴ μας νά ἐμπνεόμαστε καί ἀπό ἀρνητικά πρότυπα, ἀκόμη καί ἀπό ληστές, πού βρῆκαν ὅμως τόν σωστό δρόμο, τό δρόμο τοῦ Θεοῦ...

— Ἐξήγησέ μας γιατί θαύμασες τόσο πολύ τόν Ληστή;

— Γιατί μέ μία μόνο κουβέντα του, συγχώρα με, Θεέ μου, «μνήστηί μου, Κύριε», σώθηκε, τοῦ σβήστηκαν ὅλα του τά κρίματα, κέρδισε τόν Παράδεισο καί ἦταν ὁ πρῶτος πού μῆπκε. Δέν τό χωράει ὁ νοῦς μου πόσο τόν συμπόνεσε καί πόσο τόν

Ἅγιο. Αὐτό τό γεγονός σέ συνδυασμό μέ τήν ἁγιασμένη βιοτή του, ὁδήγησε καί τήν Ἐκκλησία μας στήν ἐπίσημη Ἁγιοκατάταξή του σίς 18 Μαρτίου 2008.

Πρέπει νά εἶμαστε περιήφανοι πού ἔχουμε κι ἐμεῖς τήν τιμή νά τόν θεωροῦμε καί δικό μας τοπικό Ἅγιο, ἀφοῦ τό πέρασμά του ἀπό ἐδῶ παραμένει ἀνεξίτηλο καί πηγὴ εὐλογίας γιά τόν τόπο μας. Ἄν θέλουμε νά τιμήσουμε δεόντως τό νέο Ἅγιο μας, ἄς προσπαθήσουμε νά γίνουμε κι ἐμεῖς συνειδητοὶ Χριστιανοί. Ἄνθρωποι μετανοίας, βαθιάς πίστεως καί ἀνεξικακίας. Εὐχηθεῖτε Σεβασμιώτατε, ἡ προστατευτική του παρουσία νά συνοδεύει ὅλους μας. Ἀμήν.

(Τά βιογραφικά ἀντλήσαμε ἀπό τό ὠραιότατο βιβλίο τοῦ Μοναχοῦ Μωυσεῶς Ἀγιορείτου «Ὁ Μακάριος Γέροντας Γεώργιος Καρολίδης», καί ἀπό προφορικές μαρτυρίες κατοίκων τοῦ Κούκκου).

κατάλαβε ὁ Χριστός! Τὸν ἀγάπησα αὐτὸν τὸν Ληστή. Θέλω νὰ τοῦ μοιάσω, νὰ ἔχω τὴν τύχη του...!

— Μακάρι, Μακάρι, ὀλόψυχα σοῦ τὸ εὐχόμαστε. Ἄφοῦ τόσο τὸ θέλεις, θὰ γίνῃ αὐτό. Μὲ μία προϋπόθεση: νὰ μοιάσεις

στὸν Ληστή ὄχι μόνον στὴν βαθιὰ του μετάνοια, ἀλλὰ καὶ σὲ κάτι ἄλλο σπουδαῖο πού ἔκαμε:

— Ποιό εἶναι αὐτό;

— Νὰ τοῦ μοιάσεις στὴν ὁμολογία του. Τί εἶπαμε ὅτι ὁμολόγησε; Ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Βασιλιάς καὶ ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἄμαρτωλός! «Ἐμεῖς δίκαια τιμωροῦμεθα καὶ ἀπολαμβάνουμε ἄξια γιὰ αὐτὰ πού πράξαμε...»! Ἡ μετάνοια ὁδηγεῖ στὴν ὁμολογία καὶ αὐτὴ στὴ Λύτρωση. Αὐτὴ τὴν ὁμολογία τὴν λέμε ἀλλιῶς ἐξομολόγησι. Ὁ Χριστός δίδαξε τοὺς μαθητές Του πῶς νὰ εἶναι σωστοὶ ἐξομολόγοι. Καὶ ὁ ἴδιος αὐτὸ ἔκανε πάνω στὸν Σταυρό. Ὁ Ληστής ἐξομολογήθηκε καὶ ὁ Χριστός τὸν συγχώρησε...!

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερα ἔτσι, δὲν τὸ εἶχα καταλάβει.

— Σκέφτηκες ποτέ νὰ ἐξομολογηθεῖς; Ἐνῶ σὲς αὐτὴ τὴν ἀνάγκη; Θέλεις νὰ ἐξομολογηθεῖς, νὰ Τοῦ ὁμολογήσεις ὅλα μὲ συντριβή, ταπείνωση καὶ εἰλικρίνεια; Θέλεις νὰ σωθεῖς;

— Ναί! Θέλω! Θέλω καὶ πολὺ γρήγορα! Ὅμως θὰ μοῦ φέρεις ORIGINAL παπά. Ὅχι ἀπὸ αὐτοὺς τῶν φυλακῶν. Δὲν τοὺς ἐμπιστεύομαι. Φοβᾶμαι μὴπως... Καταλαβαίνεις...

— Εἶναι σπουδαῖοι ἐξομολόγοι οἱ ἱερεῖς τῶν φυλακῶν. Ὅμως, ἐπειδὴ σὲ καταλαβαίνω, θὰ σοῦ φέρω ORIGINAL, ὅπως τὸν ζήτησες...

— Θὰ τὸν περιμένω μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἀγωνία.

* * *

Ἐγινε!...

— Μήπως θέλει καὶ κάποιοι ἄλλοι νὰ ἐξομολογηθεῖ; Μήπως κάποιοι θέλει νὰ πάρει τὴ θέση

τοῦ Διονύση, πού ζήτησε κι ἐκεῖνος ORIGINAL ἐξομολόγο, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε, γιὰτὶ μετακινήθηκε ἀναπάντεχα σὲ ἄλλη φυλακή;

— Ἐγώ! Ἐγώ θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ...!

— Ἐσύ; Ρωτᾶει ἀπότομα καὶ δύσπιστα ὁ Ἀρχιφύλακας, πού πάντα φρουρεῖ στοῦ Ναοῦ τὴν ὥρα τοῦτη. Ἐσύ, θέλεις ἀλήθεια νὰ ἐξομολογηθεῖς;

— Ναί! Θέλω καὶ μάλιστα πολὺ! Τὸ ἀποφάσισα! Καὶ ξέρεις γιὰτὶ; Τὸ εἶχα μέσα μου, τὸ σκεφτόμουνα συνέχεια, ἔνωθα τὴν ἀνάγκη νὰ ξαλαφρώσω, ἀλλὰ δὲ μοῦ δινόταν ἢ εὐκαιρία. Κάθε Σάββατο πρῶι δουλεύω στὰ μαγειρεῖα. Σήμερα γιὰ πρώτη φορά, κατὰ παράξενο τρόπο μὲ ἐξάϊρεσαν. Ἐ, δὲν εἶναι τυχαῖο αὐτό! Δὲν εἶναι τυχαῖο! Κατάλαβες, ἀρχιφύλακα; Θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ...!

— Συγχαρητήρια καὶ στοὺς δύο σας, πού πήρατε αὐτὴ τὴν ἡρωικὴ ἀπόφαση. Καλὴ σας προετοιμασία...

Ἡ συγκέντρωση τελείωσε. Ὁ ORIGINAL Πνευματικὸς ἦρθε τὴν καθορισμένη ἡμέρα ὀλοπρόθυμος. Ὁρες κράτησε ἢ ἐξομολόγησι τῶν δύο κρατουμένων... Ὁρες μυστηρίου καὶ ἀγάπης. Ὁρες εἰλικρίνειας καὶ συμφιλώσεως μὲ τὸν Θεό. Ὁρες φωτισμοῦ καὶ κάθαρσης, εἰρήνης καὶ ἐλευθερίας!

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ORIGINAL ἐξομολόγησι ὁ ἕνας εἶπε βουρκωμένος: «Ἀπὸ σήμερα μπορῶ νὰ χαμογελάω!» Ὁ ἄλλος τόνισε μὲ πείσμα: «Δὲν μὲ νοιάζει νὰ σαπίσω στὴ φυλακὴ. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή νιώθω ἐλεύθερος...!» καὶ πολλὴ χαρὰ ἔβγαине ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

Δόξα Σοι, Κύριε!...

Εὐλόγησε τοὺς ORIGINAL ἐξομολογουμένους καὶ τοὺς ORIGINAL Ἐξομολόγους...

H.M.

Σημείωση: Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς δύο κρατουμένους, ὅταν πῆρε ἄδεια, πῆγε στοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ συνάντησε τὸ Γέροντα, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε μιλήσει στὴν ἀγνή του νιότη! Ἐκεῖνος, ὅταν τὸν εἶδε, τὸν ἀναγνώρισε, συζήτησε μαζί του, ἔβγαλε τὸ σκουῖφο του, σηκώθηκε ὀρθιος καὶ τοῦ εἶπε πρὶν τὸν ξεπροβοδίσει:

— Εἰκοσιπέντε χρόνια σὲ περιμένα. Τώρα μπορῶ νὰ πεθάνω ἡσυχος!»!

Πηγή: Περιοδικό «Ἡ Δράσις μας»

ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ

ὁ λογιώτατος Πιστός καί φιλόπατρις Πατριάρχης

Ἀποστόλου Μυριώτη,
Μαθηματικοῦ - φοιτ. Θεολογίας

Ὁ Πανάγαθος Θεός μᾶς χάρισε στήν Ἐκκλησία του πολλοὺς Ἁγίους οἱ ὁποῖοι παράλληλα μέ τόν ἄγωνα γιά τήν προσωπική τους τελείωση, εὐεργέτησαν καί εὐεργετοῦν, ἀκόμα καί πολλά χρόνια μετά τήν κοίμησή τους, πολλοὺς Χριστιανούς πού ἀγωνίζονται γιά τήν σωτηρία τους.

Ἀτενίζοντας τήν λαμπρά χορεία τῶν Ἁγίων μας, διακρίνουμε μεταξύ πολλῶν, τήν φωτεινή προσωπικότητα τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ. Ἡ ἅγια ζωή του, ἡ ἀγάπη του γιά τόν Θεό, τόν ἄνθρωπο καί τήν πατρίδα, οἱ ἄγῶνες του γιά τήν Ὁρθοδοξία καί τό πλούσιο συγγραφικό του ἔργο ἔμειναν στήν ἱστορία ὡς παραδείγματα καί παρακαταθήκη γιά ὅλες τίς γενεές τῶν Ὁρθοδόξων.

Ὁ Ἅγιος γεννήθηκε στήν Κωνσταντινούπολη περίπου τό 820 μ.Χ. καί κατήγετο ἀπό ἐπιφανή ἀλλά κυρίως φιλόθεη οἰκογένεια: Γονεῖς του ἦταν ὁ πρωτοσπαθάρης (ἀξιωματοῦχος τῆς αὐτοκρατορικής αὐλῆς) Σέργιος καί ἡ εὐλαβέστατη Εἰρήνη. Οἱ ἀδελφοί του Σέργιος καί Τάρασιος ἦταν ἐπίσης ἀξιωματοῦχοι. Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Τάρασιος (πρόεδρος τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου) ἦταν θεῖος του. Τό σπουδαιότερο ὅμως ὅλων εἶναι ὅτι οἱ γονεῖς του ἔγιναν Ὁμολογητές τῆς Πίσσεώς μας.

Ἡ χαρισματική εὐφυΐα του καί ἡ οἰκονομική εὐχέρεια τῆς οἰκογενείας του τοῦ ἔδωσαν τή δυνατότητα νά ἀποκτήσει εὐρεία μόρφωση. Σπούδασε τήν ἀρχαία ἑλληνική φιλολογία, ρητορική καί ἱατρική. Εἶχε ἀριστη καί βαθιά γνώση τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί ἦταν κορυφαῖος μελετητής τῶν προγενεστέρων Πατέρων. Τήν θαυμαστή μόρφωσή του τήν ἀνεγνώριζαν καί τήν θαύμαζαν ἀκόμα καί ἔχθροί του.

Μέ αὐτές τίς μορφωτικές προϋποθέσεις διαπρέπει ὡς καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ σπουδαιότερου ἴσως μορφωτικοῦ ιδρύματος τῆς ἐποχῆς πού προετοιμαζε τούς νέους πού θά ἀναλάμβαναν ὑψηλά ἀξιώματα στήν δια-

κυβέρνηση τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐκεῖ δίδασκε ἐρμηνεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, μαθηματικά, λογική, φιλοσοφία, νομική, καί ἴσως ἱατρική. Τίς ἱατρικές του γνώσεις τίς χρησιμοποίησε καί γιά τήν θεραπεία τῶν ἀσθενῶν μαθητῶν του.

Μιά ἄλλη πτυχὴ τῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου μας εἶναι ἡ φιλοπατρία του. Ἡ εὐαίσθητη καρδιά του δέν μπορούσε νά μείνει ἀσυγκίνητη μπροστά στά μεγάλα προβλήματα πού ἀντιμετώπιζε τότε ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία. Ἀναποκρίθηκε πρόθυμα στήν ἔκκληση τοῦ αὐτοκράτορα Μιχαῆλ νά βοηθήσει τήν αὐτοκρατορία του πού ἔξωτερικά ἀπειλοῦνταν ἀπό τούς Σλάβους καί τούς Ἀραβες ἐνῶ ἐσωτερικά περνοῦσε τόν μεγάλο πειρασμό τῆς εἰκονομαχίας. Ὁ Ἅγιος συμμετέχει σέ διπλωματικές ἀποστολές, ἀναλαμβάνει πολιτειακά ἀξιώματα (πρωτοσπαθάρης καί ἀρχιεπίσκοπος) καί ἀγωνίζεται γιά τήν πνευματική καί ἰδεολογική ἀναγέννηση τῶν συμπολιτῶν του.

Τήν ἐποχὴ ἐκείνη Πατριάρχης ἦταν ὁ Ἰγνάτιος ἄνθρωπος εὐλαβῆς καί ἀσκητικός. Ὅμως κάποιες διαφορές πού προέκυψαν μεταξύ αὐτοῦ καί τῆς αὐτοκρατορικής αὐλῆς ὀδήγησαν στήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τόν θρόνο. Αὐτὴ ἡ κίνηση δημιούργησε μιὰ ἔκρυθμη κατάσταση στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας. Γιά νά ἀντιμετωπισθεῖ αὐτὴ ἡ κρίση ἔπρεπε νά ἐκλεγῆι Πατριάρχης ἓνας ἄνδρας ἐνάρετος καί σοφός. Ὅλοι ὁμόφωνα πρότειναν τόν Φώτιο ὡς κατάλληλο γι' αὐτὴ τήν θέση. Ὁ ἴδιος συναισθανόμενος τό βᾶρος τῆς διακονίας ἀρνήθηκε τήν ἐκλογή, ἀλλὰ τελικὰ κάμφθηκε μετά ἀπό τίς πιέσεις πού τοῦ ἀσκήθηκαν. Μέσα σέ ἕξι μέρες (20 -

25 Δεκεμβρίου 857) κείρεται μοναχός και λαμβάνει όλους τους βαθμούς της ιερωσύνης: Άναγνώστης, υποδιάκονος, διάκονος, ιερέυς, αρχιερέυς.

Άμέσως μόλις ανέλαβε τά ύψηλά του καθήκοντα έθεσε ως στόχο τήν ειρήνευση τής τοπικής του Έκκλησίας και τή δημιουργία αδελφικών σχέσεων μέ τίς ύπόλοιπες Έκκλησίες. Δυστυχώς οί προσπάθειές του δέν απέδωσαν. Ο έκπτωτος Ίγνάτιος και οί όπαδοί του, πού σημειωτέον περιεβλήθησαν μέ πολλή αγάπη από τόν Φώτιο, άμφισβητούσαν τήν νομιμότητα τής έκλογής του. Ο πάπας Νικόλαος, και στή συνέχεια οί διάδοχοί του, άδιαφορώντας για τό πνεύμα αγάπης και όμονοίας πού διακατείχε τόν Άγιο, δέν άναγνωρίζουν τήν έκλογή του και έκμεταλλεύονται τά γεγονότα προκειμένου νά ίκανοποιήσουν έπεκτατικές (έκκλησιαστικά) φιλοδοξίες. Έπιπλέον, τό σημαντικότερο (!), έγείρουν και έκκλησιαστικά ζητήματα.

Παρόλα αυτά οί φωτισμένες ενέργειες του Άγίου άνατρέπουν τό δυσμενές κλίμα πού έπικρατούσε στήν Έκκλησία τής Κωνσταντινούπολης. Η είκονομαχία παύει και ή αυτοκρατορία δέν άπειλείται πλέον από τά άνατολικά. Όμως τό πρόβλημα μετατοπίζεται στό βορρά· οί Ρώσοι φθάνουν λίγο έξω από τήν Πόλη και τήν πολιορκούν. Σ' αυτήν τή δύσκολη στιγμή ο Άγιος Φώτιος μέ τούς λόγους του άναπερώνει τό ήθικό του λαού, ένισχύει τήν πίστη του, και μέ τήν Χάρι του Θεού άποκρούεται ο έχθρός. Οί Βυζαντινοί, έκφράζοντας τίς ευχαριστίες τους προς τήν Ύπερμάχο Στρατηγό λιτανεύουν τήν εικόνα της και ο Άγιος Πατριάρχης έκφωνεί στό τέλος τής λιτανείας έναν θαυμάσιο λόγο.

Μετά τήν παρέλευση τών δύσκολων συγκυριών άκολουθεί πλούσιο πνευματικό έργο: Σλάβοι, Χάζαροι, και Μοραβοί δέχονται τήν πίστη του Χριστού υπό τήν καθοδήγηση του Μεγάλου Πατρός. Καταπολεμούνται οί αίρέσεις· αίρετικοί επιστρέφουν στήν Έκκλησία και στερεώνεται ή πίστη τών Χριστιανών. Όσοσο όμως δέν έλειψαν και σ' αυτό τό διάστημα ούτε ή κακοπροαίρετη άνάμειξη τής Δύσης, ούτε τά προβλήματα στό έσωτερικό τής Αυτοκρατορίας. Τά τελευταία οδήγησαν στήν καθάρηση και έξορία του Άγίου· ποιnéς άδικες τίς όποιες ύπέμεινε μέ σιωπή, άνεξικακία και ύπομονή, ένω άπόπτητα συνέχιζε τό πνευματικό και επιστημονικό του έργο. Στόν θρόνο άνεβαίνει πάλι ο Ίγνάτιος. Η κατάσταση, ευτυχώς, δέν άργησε νά αλλάξει και έτσι

ο Άγιος άνακαλείται από τήν έξορία και επιστρέφει στήν Πόλη. Δέν άναλαμβάνει Πατριαρχικά καθήκοντα, αλλά γίνεται σύμβουλος του Αυτοκράτορα και παιδαγωγός τών μικρών παιδιών του. Συμφιλιώνεται μέ τόν Ίγνάτιο και συνεργάζεται μαζί του για τό καλό τής Έκκλησίας και τής Πολιτείας.

Λίγο άργότερα έκδημεί προς Κύριον ο Πατριάρχης Ίγνάτιος και τόν διαδέχεται, για δεύτερη φορά, ο Φώτιος πού συνεχίζει άκούραστα τό έργο του. Μέρμνά του έξακολουθεί νά είναι ή άποκατάσταση τών σχέσεων μέ τή Δύση, αλλά δυστυχώς λαμβάνει ως άπάντηση έπίταση τών έκκλησιαστικών και δογματικών προβλημάτων, τά όποια όμως άντιμετωπίζει πάντοτε μέ γενναιότητα. Οί πολιτικές έξελίξεις έρχονται νά διακόψουν τή δράση του άγίου άνδρός. Όταν στέφεται αυτοκράτορας ο αγαπημένος του μαθητής Λέων ο Η' ο Σοφός, έξορίζει τόν Άγιο στή Μονή τών Άρμενιανών για νά άνεβάσει στό θρόνο τόν άδελφό του Στέφανο. Ο Άγιος ύπακούοντας άγόγγυστα φεύγει για τήν Μονή, όπου τερματίζει τό βίο του στίς 6 Φεβρουαρίου του 897 (898 κατ' άλλους).

Τό έργο πού άφησε στήν Έκκλησία είναι τεράστιο. Τά θεολογικά του συγγράμματα, πού πραγματεύονται άριστα άγιογραφικά και δογματικά θέματα, δείχνουν όχι μόνο τή μεγάλη μόρφωση και όξυνοιά του, αλλά κυρίως φανερώνουν τόν πνευματικό πλούτο τής καρδιάς του και τά ύψη τής άρετής στά όποια άνήλθε. Η ιστορία πάλι δείχνει ότι ή συμβολή του στή διακυβέρνηση τής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας ύπήρξε σπουδαία. Οί Βυζαντινολόγοι λέγουν πώς στό πρόσωπό του ένώθηκαν «τό οικουμενικό όρθόδοξο πνεύμα και ή ελληνική παιδεία».

Ο βίος του Άγίου Φωτίου είναι για κάθε Όρθόδοξο Χριστιανό, άνεξαρτήτως άν κατέχει ή όχι κάποια ιδιαίτερη θέση στήν Έκκλησία ή στήν κοινωνία, σπουδαίο μάθημα. Άς έμπνευσθούμε από τό άγιο παράδειγμά του και μέ τήν Χάρι του Θεού άς τό άκολουθούμε, κατά τά μέτρα τών δυνάμεών μας, στή ζωή μας, στίς καταστάσεις πού ο Θεός επιτρέπει νά άντιμετωπίσομε.

Έτσι πορευόμενοι και έχοντας ως άκαταμάχητο όπλο τίς θερμές πρεσβείες του Άγίου Φωτίου πιστεύομε ότι θά φθάσομε και έμεις στήν Βασιλεία τών Ούρανών, για νά ευφρανώμεθα αιώνιως μαζί του «και μετά πάντων τών Άγίων» και νά άπολαμβάνομε τήν θέα του Άγίου Θεού μας.

Ἅγιο Πάσχα καὶ Διακαινήσιμος ἑβδομάδα

Νικολάου Πανταζῆ,
Θεολόγου

Ἀδελφοί μου, Χριστὸς Ἄνεστη!

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει τὰ ἐξῆς γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου:

«Ἄς γιορτάσουμε τὴν ἑορτὴ αὐτῆ, τὴν μέγιστη καὶ λαμπρά, κατὰ τὴν ὁποία Ἄνεστη ὁ Κύριος. Καὶ ἄς τὴν γιορτάσουμε μὲ λαμπρότητα καὶ Θεοσεβεία. Ἄνεστη ὁ Κύριος καὶ ἀνέστησε μαζί Του ὅλη τὴν οἰκουμένη. Ἄμάρτησε ὁ Ἀδάμ καὶ πέθανε. Ὁ Χριστὸς δὲν ἄμάρτησε ἀλλὰ πέθανε. Καὶ κατόπιν Ἄνεστη, σπάζοντας τοῦ θανάτου τὰ δεσμά. Πρωτοφανὲς καὶ παράδοξο πρᾶγμα. Ὁ Ἀδάμ ἄμάρτησε καὶ πέθανε. Γιατί πέθανε; Γιά νά μπορέσει ἐκεῖνος πού ἄμάρτησε καὶ πέθανε, νά σωθεῖ ἀπὸ τὸν θάνατο, χάρις σέ Ἐκεῖνον πού δὲν ἄμάρτησε ἀλλὰ πέθανε».

Διακαινήσιμος ἑβδομάδα λέγεται ἡ πρώτη ἑβδομάδα πού ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα καὶ τελειώνει τὸ Σάββατο πρὸ τοῦ Θωμᾶ. Σέ ὅλη τὴν διάρκεια αὐτῆς τῆς ἑβδομάδας ἀκούμε στοὺς ναοὺς τὶς καταβασίεις καὶ τὸν κανόνα τοῦ Πάσχα.

Λογίζεται ὡς μία Κυριώνυμος ἡμέρα, ὡς λαμπροφόρος ἡμέρα καὶ ὡς μία ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως. Ὀνομάστηκε Διακαινήσιμος, ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς ὁμαδικῆς βαπτίσεως τῶν καθηγουμένων κατὰ τὴ νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα καὶ ἐπομένως τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἀρχίζει ἡ πνευματικὴ ἀνακαίνιση καὶ ἀναγέννησή τους.

Οἱ νεοφώτιστοι σέ ἐνδειξη τῆς ἀναγεννήσεώς τους καὶ τῆς ἠθικῆς καθαρότητος καὶ ἀγνότητος

τὴν ὁποία τοὺς ἐξασφάλιζε τὸ Χριστιανικὸ Βάπτισμα, φοροῦσαν ὅλη τὴν ἑβδομάδα καὶ μέχρι τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ λευκὰ ἐνδύματα, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Κυριακὴ αὐτὴ ὀνομάστηκε λευκὴ Κυριακὴ ἢ Κυριακὴ ἐν λευκοῖς.

Οἱ νέοι Χριστιανοὶ κρατώντας λαμπάδες, σύμβολα τοῦ φωτός, ἔπρεπε νά ἔρχονται καθημερινὰ στὴν Θεία Λειτουργία νά παραμένουν μέχρι τὸ τέλος καὶ νά Κοινωνοῦν μαζί μὲ τοὺς ἄλλους Χριστιανούς τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Ὁ Αὐγουστίνος καλεῖ τὶς ὀκτὼ ἡμέρες μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα «ὀκτὼ ἡμέρας τῶν νεοφύτων» (νεοβαπτισθέντων ἢ νεοφωτίστων).

Ἡ ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου στὴν Λατρευτικὴ μας Παράδοση θεωρεῖται ὡς μία ὁλόκληρη ἡμέρα πού ἐπαναλαμβάνεται τὸ ἴδιο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι καθημερινὰ ἔχουμε στὶς Ἐκκλησίες μας τὸν ἴδιο ὀρθο τῆς Ἀναστάσεως πού ἀκοῦμε τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Ἐναλλάσσονται

ὄλοι οἱ ἥχοι τῆς ὀκτῶν ἡμέρας.

Ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ εἶναι ἡ ὀγδόη ἡμέρα ἢ ἡμέρα τοῦ Ἀντίπασχα. Τὴν Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου ἐπικράτησε, χωρὶς αὐτὸ νά τὸ ὀρίζει τὸ τυπικὸ, μαζί μὲ τὴν Ἀναστάσιμη ἀκολουθία νά συμπάλεται καὶ ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθόπουλου ἀκολουθία πρὸς τιμὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ τῶν ὑπὸ Αὐτῆς τελεσθέντων θαυμάτων.

Ὑπογραμμίζουμε τὸ γεγονός ὅτι τὸ Πάσχα μᾶς δίνει τῆς εὐκαιρίας νά ζήσουμε κατὰ κάποιον μυστηριακὸ τρόπο τὸ προσωπικὸ μας Βάπτισμα.

σμα. Διότι όσοι έβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τόν θάνατον Αὐτοῦ έβαπτίσθημεν. Συνετάφημεν οὖν Αὐτῷ διά τοῦ Βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι

ζῆς περιπατήσωμεν. Εἰ γάρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου Αὐτοῦ ἀλλά καί τῆς Ἀναστάσεως ἐσόμεθα.

Κατ' αὐτήν τήν έβδομάδα έπιτρέπεται ἡ κατάλυση στά πάντα. Ἐνῶ στούς παλαιότερους χρόνους ἀπαγορευόταν νά εργάζεται κανείς καθ' ὅλη τήν διάρκεια αὐτῆς (κανῶν Νικηφόρου τοῦ ὁμολογητοῦ).

Ὁ 66ος κανόνας τῆς ἐν Τρούλῳ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πενθέκτης Συνόδου, συνιστᾶ σέ ὀλοκληρη αὐτήν τήν έβδομάδα ὅλοι οἱ Χριστιανοί καθημερινῶς νά ἐκκλησιάζονται. Κατά δέ τίς ἡμέρες τῆς Διακαινησίμου ἀπαγορεύονταν στούς ἀρχαίους χρόνους τά δημόσια θεάματα ὅπως καί οἱ ἵπποδρομίες κ.λπ. Ἰδιαίτερα στήν Κωνσταντινούπολη ἡ έβδομάδα αὐτή έορταζόταν μετά λαμπρότητος καί μεγαλοπρεπειας. Ὁ αὐτοκράτορας καλοῦσε σέ πλοῦσιο γεῦμα τούς φτωχοῦς, ἐνῶ κατά τήν Πέμπτη τῆς Διακαινησίμου δεχόταν τόν κληρο καί τόν Πατριάρχη καί τούς προσέφερε έπίσημο γεῦμα. Ἀλλά καί πλουσιότατα δῶρα μοίραζαν οἱ Χριστιανοί Αὐτοκράτορες κατά τίς ἡμέρες αὐτές. Ἰδιαίτερα δέ, ἀπέλυαν ἀπό τίς φυλακές τούς κατάδικους πού εἶχαν διαπράξει έλαφρά ἀδικήματα.

Κάθε έβδομάδα πού ἀκολουθεῖ, μέχρι καί τῆς Ἀναλήψεως, παίρνει τό ὄνομά της ἀπό τά περιστατικά πού ἀφηγοῦνται οἱ Εὐαγγελικές περικοπές. Ἔτσι μετά τοῦ Ἰωάννη ἔχουμε τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων, τοῦ Παραλύτου, τῆς Σαμαρείτιδος καί τοῦ Τυφλοῦ.

Περί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μαρτυροῦν ὄχι μόνον οἱ διηγήσεις τῶν Εὐαγγελίων ἀλλά καί ὀλοκληρο τό πρωτοχριστιανικό κήρυγμα, εἶναι τό πλήρωμα τῆς δυναμικῆς έπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ μέσα στόν κόσμο πού ἀρχίζει μέ τήν γέννηση τοῦ

Χριστοῦ ἐκ τῆς Παρθένου καί τελειώνει μέ τόν Σταυρό, γιά νά ὀλοκληρωθεῖ στό θρίαμβο τῆς νίκης κατά τοῦ θανάτου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός μέ τόν κανόνα του «Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί Πάσχα Κυρίου Πάσχα» δίνει πανηγυρικό τόνο σ' αὐτήν τήν Μεγάλη Ἑορτή τῶν Ἑορτῶν.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἕνα πανανθρώπινο γεγονός γιατί μᾶς βεβαιώνει ὅτι ἡ πίστη μας δέν στηρίζεται σέ σαθρά θεμέλια, ἀλλά ὁ Κύριός μας πράγματι εἶναι ἀρχηγός τῆς ζῆς καί Κύριος τῆς ζῆς καί τοῦ θανάτου.

Ὁ κάθε Χριστιανός πρέπει νά εορτάζει τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, έτοιμος πνευματικά μέ Μετάνοια, Ἐξομολόγηση καί συμμετοχή στό Μέγα Μυστήριο τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας, πού τόν ένώνει πνευματικά μέ τόν Θεό. Ἄς εὐχηθοῦμε αὐτό τό Πάσχα νά εἶναι ἡ ἀπαρχή γιά τήν πνευματική τελείωσή μας καί τό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ νά εἶναι αἰώνια χαραγμένο στίς ψυχές μας.

Βιβλιογραφία

1. Βυζαντινή Ἰμνογραφία, Θεοχάρη Δετοράκη.
2. Ὀμιλητική, Πρωτοπρεσβυτέρου Δημητρίου Βακάρου.
3. Ἐκκλησιαστική Ἐγκυκλοπαίδεια.

Παραίνεσι τῶν Ἁγίων Πατέρων γιά προκοπή στήν τελειότητα

Ρώτησε κάποιος τόν **ἄββᾶ Ἀντώνιο**:

«Τί ἄν φυλάξω, θά εἶμαι ἀρεστός στόν Θεό;»

Καί ἀπάντησε ὁ Γέροντας:

«Τήρησε αὐτά πού θά σοῦ παραγγείλω: Ὅπου κι ἄν πᾶς, τόν Θεό νά ἔχεις μπρός
στά μάτια σου πάντοτε.

Ὅ,τι κι ἄν κάνεις, νά στηρίζεται στή μαρτυρία τῶν θείων Γραφῶν.

Καί σ' ὅποιον τόπο κι ἄν κατοικεῖς, μή μετακινεῖσαι εὐκόηα ἀπό κεῖ.

Αὐτές τίς τρεῖς παραγγελίες κράτησέ τες καί σώζεσαι».

Ὁ **ἄββᾶς Βενιαμίν** πεθαίνοντας εἶπε στά πνευματικά του παιδιά:

«Κάντε αὐτά πού θά σᾶς πῶ καί θά μπορέσετε νά σωθεῖτε:

Νά εἶστε πάντοτε χαρούμενοι, νά προσεύχεστε ἀδιάκοπα καί νά εὐχαριστεῖτε τόν
Θεό γιά τό κάθε τί».

Εἶπε ὁ **ἄββᾶς Γρηγόριος ὁ Θεολόγος**:

«Ὁ Θεός ἀπό κάθε ἄνθρωπο πού εἶναι βαπτισμένος αὐτά τά τρία ζητάει:

Ἄπό τήν ψυχή ὀρθή πίστη, ἀπό τή γλώσσα τήν ἀλήθεια καί ἀπό τό σῶμα τή σω-
φροσύνη».

Ὁ **μακάριος Ἐπιφάνιος** εἶπε:

«Εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀποκτοῦν, ὅσοι μποροῦν, τά χριστιανικά βιβλία.

Καί μόνο πού τά βλέπουμε τά βιβλία, μᾶς κάνουν πιά διστακτικούς πρὸς τήν
ἁμαρτία, ἀλλήλ καί μᾶς παρακινοῦν νά ἀνοίγουμε τά μάτια ὄηο καί περισσότερο πρὸς
τό θέλημα τοῦ Θεοῦ».

Εἶπε πάηι:

«Μεγάλη ἀσφάλεια γιά τήν ἀποφυγή τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἡ ἀνάγνωση τῆς ἁγίας
Γραφῆς».

Εἶπε ἐπίσης:

«Ἡ ἄγνοια τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι μέγας γκρεμός καί βαθύ χάσμα».

Ἡ Αἵρεση τῶν Πεντηκοστιανῶν

Οἰκονόμου Χρήστου Σεϊταρίδη

Οἱ Πεντηκοστιανοί εἶναι παρακλάδι μιᾶς μεγάλης ὁμάδας αἰρετικῶν πού στό ἐξωτερικό λέγονται Προτεστάντες καί στήν Ἑλλάδα Διαμαρτυρόμενοι. Ἔχουν πολλά πρόσωπα, ὅπως Εὐαγγελικοί - Εὐαγγελιστές - Ἀντβενιστές - Μορμόνοι καί ἑκατοντάδες ἄλλοι.

ἽΟλοι οἱ αἰρετικοί ἐξωτερικά φαίνονται καλοί. Μέσα τους ὅμως κρύβουν δηλητήριο. Φοροῦν ἔνδυμα προβάτου, τῆς καλοσύνης δηλαδή, ἀλλά μέσα τους ἔχουν τήν κακία τοῦ ἀρπακτικοῦ Λύκου. (Μαθ. 7,15)

Οἱ Πεντηκοστιανοί ἐμφάνιστηκαν ἐδῶ πρὶν μερικά χρόνια. Καί σ' αὐτά τά χρόνια ἄνοιξαν παντοῦ αἴθουσες συναθροίσεων πού τίς λένε «ΕΚΚΛΗ-ΣΙΕΣ», βγάζουν τήν ἐφημερίδα «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ» καί ἔχουν ραδιοφωνικούς σταθμούς παντοῦ. Μά μέ τί χρήματα ὅλα αὐτά; Ὅπως ὅλοι οἱ αἰρετικοί, ἔτσι καί οἱ Πεντηκοστιανοί ἔχουν τήν ἔδρα τους στήν Ἀγγλία καί στήν Ἀμερική. Αὐτό ἄς τό θυμόμαστε καλά.

Οἱ Πεντηκοστιανοί, ὅπως ὅλες οἱ αἱρέσεις, ἀπορρίπτουν τόν Τίμιο Σταυρό καί ἀρνοῦνται τήν Ὁρθοδοξία. Ἀρνοῦνται τήν εἰδική ἱερωσύνη (Α' Τιμόθ. 4,14, Β' Τιμοθ. 1,6) κι ἐφόσον δέ δέχονται εἰδική ἱερωσύνη, δέν ἔχουν οὔτε μυστήρια. Μιλοῦν γιά Θεία Κοινωνία ἀλλά δέν δέχονται τόν καθαγιασμό τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, ὅπως ἡ Ἁγία Γραφή λέει: (Μαθ. 26, 26-28), (1ωάν. 6, 51-58), (Α' Κορινθ. 10,16), (Α' Κορινθ. 11, 23-30) καί ἄλλοι.

Ἐπίσης ἀρνοῦνται τίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων (Ρωμ. 15,30), (Φιλιπ. 1,4), (1ακωβ. 5,16), (Ἀποκαλ. 6, 9-10) καί τά θαύματα τῶν Ἁγίων διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Δέν καταλαβαίνουν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός τιμᾶ τούς Ἁγίους Του καί τούς δίδει τή Χάρη νά ἐκτελοῦν θεραπείες καί ἄλλα. Βέβαια ἀπορρίπτουν καί τή Θεοτόκο. Ξεχνοῦν, ὅτι τό γένος μας τήν Πα-

ναγία τήν θεωρεῖ μάνα του. Μιά μάνα πού εἶναι κοντά του (καί τό ἔχει ἀποδειξίει) στίς πίκρες καί στίς χαρές, στίς ἀγωνίες του καί στούς δίκαιους ἀγῶνες του.

Ἀκόμα γελοιοποιοῦν τίς εἰκόνες. Δέν ξέρουν, ὅτι μέ τίς εἰκόνες τιμοῦμε τούς Ἁγίους, τά πρόσωπα πού ἔζησαν τόν Χριστό καί μαρτύρησαν γι' Αὐτόν. Τιμή Ἁγίου = Μίμηση Ἁγίου. Ἡ τιμή στήν εἰκόνα βαίνει στό πρωτότυπο. Βλέπετε οἱ ξένοι πού μεταφράζουν τή Γραφή καί γράφουν τά περιοδικά τους, δέν γνωρίζουν τήν Ὁρθοδοξία. Γι' αὐτό κατά χιλιάδες σήμερα οἱ Προτεστάντες καί οἱ Παπικοί ἀνά τόν κόσμο, ὅταν μελετήσουν τήν Ὁρθοδοξία καί τήν γνωρίσουν, ἀμέσως βαπτίζονται Ὁρθόδοξοι καί πολλοί γίνονται κληρικοί καί μοναχοί.

Ἐπίσης οἱ Πεντηκοστιανοί παρουσιάζουν δαιμονικά σημεῖα στίς συναθροίσεις τους, δηλαδή κραυγάζουν, λένε ἀκαταλαβίστικα λόγια, τά ὁποῖα παρουσιάζουν γιά ξένες γλωσσες. Εἰδικός γλωσσολόγος, πῆγε σέ συναθροίσεις καί ὁμολόγησε ὅτι αὐτά πού λένε εἶναι ἀσυνάρτητα λόγια. Δυστυχῶς φανατίζονται τόσο, πού ὑποβάλλονται σέ ὑστερίες καί πνευματίζονται. Αὐτό ὅλο τό λένε βάπτισμα Ἁγίου Πνεύματος.

Διερωτᾶται, λοιπόν, κανεῖς πόσο δεξιότηχνης εἶναι ὁ διάβολος, ὅταν θέλει νά συλλέξει ψυχές!

Ὁ εὐλαβὴς Συμεών

Τό 1922 ἦρθε ἀπό τήν Μικρασία μέ τούς πρόσφυγες ἓνα ὀρφανό Ἑλληνόπουλο, ὀνόματι Συμεών. Ἐγκαταστάθηκε στόν Πειραιά σέ μιά παραγκούλα καί ἐκεῖ μεγάλωσε μόνο του. Εἶχε ἓνα καροτσάκι καί ἔκανε τόν ἀχθοφόρο, μεταφέροντας πράγματα στό λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ. Γράμματα δέν ἤξερε οὔτε πολλά πράγματα ἀπό τήν πίστη μας. Εἶχε τήν μακαρία ἀπλότητα καί πίστη ἀπλή καί ἀπερίεργη.

Ὅταν ἦρθε σέ ἡλικία γάμου νυμφεύθηκε, ἔκανε δύο παιδιά καί μετακόμισε μέ τήν οἰκογένειά του στή Νίκαια. Κάθε πρωί πήγαινε στό λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ γιά νά βγάλει τό ψωμάκι του. Περνοῦσε ὅμως κάθε μέρα τό πρωί ἀπό τό ναό τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος, ἔμπαινε μέσα, στεκόταν μπροστά στό τέμπλο, ἔβγαζε τό καπελάκι του καί ἔλεγε:

«Καλημέρα Χριστέ μου, ὁ Συμεών εἶμαι.

Βοήθησέ με νά βγάλω τό ψωμάκι μου».

Τό βράδυ πού τελείωνε τή δουλειά του ζαναπερνοῦσε ἀπό τήν Ἐκκλησία, πήγαινε πάλι μπροστά στό τέμπλο καί ἔλεγε:

«Καλησπέρα Χριστέ μου, ὁ Συμεών εἶμαι. Σ' εὐχαριστῶ πού μέ βοήθησες καί σήμερα».

Καί ἔτσι περνοῦσαν τά χρόνια τοῦ εὐλογημένου Συμεών.

Περίπου τό ἔτος 1950 ὅλα τά μέλη τῆς οἰκογενείας του ἀρρώστησαν ἀπό φυματίωση καί ἐκοιμήθησαν ἐν Κυρίῳ. Ἐμεινε ὀλομόναχος ὁ Συμεών καί συνέχισε ἀγόγγυστα τή δουλειά του ἀλλά καί δέν παρέλειπε νά περνᾷ ἀπό τόν ἅγιο Σπυριδῶνα νά καλημερίζει καί νά καλησπερίζει τόν Χριστό, ζητώντας τήν βοήθειά Του καί εὐχαριστώντας Τόν. Ὅταν γέρασε ὁ Συμεών, ἀρρώστησε. Μπήκε στό Νοσοκομεῖο καί νοσηλεύτηκε περίπου γιά ἓνα μήνα. Μιά προϊσταμένη ἀπό τήν Πάτρα τόν ρώτησε κάποτε:

— Παπποῦ, τόσες μέρες ἐδῶ μέσα δέν ἦρθε κανείς νά σέ δεῖ. Δέν ἔχεις κανένα δικό σου στόν κόσμο;

— Ἐρχεται, παιδί μου, κάθε πρωί καί ἀπόγευμα ὁ Χριστός καί μέ παρηγορεῖ.

— Καί τί σοῦ λέει, παπποῦ;

— «Καλημέρα Συμεών, ὁ Χριστός εἶμαι, κάνε ὑπομονή». «Καλησπέρα Συμεών, ὁ Χριστός εἶμαι, κάνε ὑπομονή».

Ἡ Προϊσταμένη παραξενεύτηκε καί κάλεσε τόν Πνευματικό της, π. Χριστόδουλο Φάσο, νά ἔρθει νά δεῖ τόν Συμεών μήπως πλανηθήκε. Ὁ π. Χριστόδουλος τόν ἐπισκέφθηκε, τοῦ ἔπιασε κουβέντα, τοῦ ἔκανε τήν ἐρώτηση τῆς Προϊσταμένης καί ὁ Συμεών τοῦ ἔδωσε τήν ἴδια ἀπάντηση.

Τίς ἴδιες ὥρες πρωί καί βράδυ, πού ὁ Συμεών πήγαινε στό ναό καί χαιρετοῦσε τόν Χριστό, τώρα καί ὁ Χριστός χαιρετοῦσε τόν Συμεών.

Τόν ρώτησε ὁ Πνευματικός:

— Μήπως εἶναι φαντασία σου;

— Ὅχι, πάτερ, δέν εἶμαι φαντασμένος, ὁ Χριστός εἶναι.

— Ἦρθε καί σήμερα;

— Ἦρθε.

— Καί τί σοῦ εἶπε;

— Καλημέρα Συμεών, ὁ Χριστός εἶμαι. Κάνε ὑπομονή, σέ τρεῖς μέρες θά σέ πάρω κοντά

μου πρωῖ - πρωῖ.

Ὁ Πνευματικός κάθε μέρα πήγαινε στό Νοσοκομεῖο, μιλοῦσε μαζί του καί ἔμαθε γιά τήν ζωή του. Κατάλαβε ὅτι πρόκειται περὶ εὐλογημένου ἀνθρώπου. Τήν τρίτη ἡμέρα πρωῖ - πρωῖ πάλι πήγε νά δεῖ τόν Συμεών καί νά διαπιστώσει ἂν θά πραγματοποιηθεῖ ἡ πρόρρηση ὅτι θά πεθάνει. Πράγματι ἐκεῖ πού κουβεντιάζαν, ὁ Συμεών φώναξε ζαφνικά: «Ἦρθε ὁ Χριστός», καί ἐκοιμήθη τόν ὕπνο τοῦ δικαίου. Αἰωνία του ἡ μνήμη. Ἀμήν.

(Ἀπό τό βιβλίο

“Ἀσκητές μέσα στόν κόσμο”)

Φωτογραφικά

Στις 22 Οκτωβρίου 2009 ο Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Αγαθόνικος, τέλεσε στο Παρεκκλήσιο του Αγίου Φανουρίου τη Θεία Λειτουργία του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου.

Τά όμορφα Ίωάννινα επίσκεψτήκαμε τό Σάββατο 24 Οκτωβρίου 2009. Ίερά Μονή Δουραχάνης, Μουσείο κέρινων όμοιωμάτων του Βρέλλη, νησάκι καί τόπος μαρτυρίου του Αγίου Γεωργίου έξ'Ίωαννίνων ήταν ό προορισμός μας.

Ό Πανοσιολ. Αρχιμ. π. Μακάριος Όλυμπίτης ήταν ό όμιλητής μας στην καθιερωμένη ένοριακή συνεστίαση στις 23 Νοεμβρίου 2009.

Άρκετοί ένοριτες συμμετείχαν στη συνεστίασή μας καί ένίσχυσαν μέ τή λαχειοφόρο άγορά τά έργα τής ένορίας μας.

Στιγμιότυπα

Με μεγάλη χαρά ύποδεχθήκαμε τήν εὐλογία τοῦ Μητροπολίτη μας, τὸ Ἱερό Λείψανο τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Πλανᾶ, στίς 8 Δεκεμβρίου 2009.

Καί φέτος τὰ μέλη τῆς ἐνοριακῆς μας χορωδίας ἔψαλαν τὰ κάλαντα στόν Ἐπίσκοπό μας τήν παραμονή τῶν Χριστουγέννων.

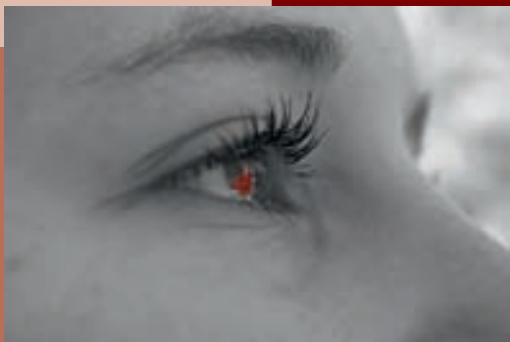

Στίς 2 Μαρτίου 2010 μέ τήν παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας γιορτάσαμε γιά πρώτη φορά στό Ναό μας τή μνήμη τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Πλανᾶ. Τόν Θεῖο Λόγο κήρυξε ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Ἁγίου Διονυσίου ἐν Ὀλύμπῳ, Ἀρχιμ. Μάξιμος Κυρίτσης.

Στόν τελευταῖο Κατανυκτικό Ἑσπερινό τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, ὁ ὁποῖος τελέστηκε στήν ἐνορία μας χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἀγαθονίκου, κήρυξε ὁ Πανοσιολ. Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Ἐσφιγμένου Ἁγίου Ὁρους, Ἀρχιμ. Χρυσόστομος.

Τό ἄηλο τῆς μάτι

ἀπό χρόνια ἀπουσίας, ὅπως ὁ ἴδιος τῆς ζήτησε, ἡ μητέρα του πῆγε νά τόν ἐπισκεφτεῖ.

Δέν εἶχε δεῖ ποτέ ἀπό κοντά τά ἐγγόνια της. Μόλις ἐμφανίστηκε στήν πόρτα, τά παιδιά του ἄρχισαν νά γελᾶνε, θύμωσε ἐπειδή εἶχε πάει χωρίς νά τοῦ τό ζητήσει καί χωρίς νά τόν προειδοποιήσει. Τότε τῆς φώναξε: «πῶς τολμᾶς νά ἔρχεσαι ζαφνικά στό σπίτι μου καί νά τρομάζεις τά παιδιά μου; Βγές ἔξω! Φύγε!». Ἡ μητέρα του ἀπάντησε γαλήνια: «Ἄα, πόσο λυπᾶμαι, κύριε! Μᾶλλον μοῦ ἔδωσαν λάθος διεύθυνση» κι ἐξαφανίστηκε, χωρίς νά καταλάβουν τά μικρά πῶς εἶναι γιαγιά τους...

Πέρασαν χρόνια καί μιά μέρα βρῆκε στό γραμματοκιβώτιο τοῦ σπιτιοῦ του μιά ἐπιστολή γιά τή σχολική συγκέντρωση τῆς τάξης του ἀπό τό δημοτικό σχολεῖο, πού θά γινόταν στήν πόλη πού γεννήθηκε... Εἶπε ψέματα στή γυναίκα του ὅτι θά ἔκανε ἕνα ἐπαγγελματικό ταξίδι, καί πῆγε. Ὅταν τελείωσε ἡ συγκέντρωση τῶν συμμαθητῶν, πῆγε στό σπίτι πού μεγάλωσε, μόνο ἀπό περιέργεια... Οἱ γείτονες, τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει πρόσφατα. Δέν ἔβγαλε οὔτε ἕνα δάκρυ. Τοῦ ἔδωσαν ἕνα γράμμα πού εἶχε ἀφήσει γι' αὐτόν:

«Ἀγαπημένε μου γιέ, σέ σκέφτομαι συνέχεια. Λυπᾶμαι πού ἦρθα στό σπίτι σου καί φόβισα τά παιδιά σου. Ἐμαθα ὅτι ἔρχεσαι γιά τήν σχολική συγκέντρωση κι ἔνοιωσα πολύ χαρούμενη. Ἀλλά φοβᾶμαι ὅτι μπορεῖ νά μήν εἶμαι σέ θέση νά σηκωθῶ ἀπό τό κρεβάτι γιά νά ἔρθω νά σέ δῶ. Ἐγραψα αὐτό τό γράμμα νά στό δώσουν ἂν δέν μέ προφτάσεις. Στεναχωριέμαι πού σέ ἔφερνα σέ δύσκολη θέση καί ντρεπόσουν γιά μένα ὅσο ἦσουν μικρός. Βλέπεις... ὅταν ἦσουν πολύ μικρός, εἶχες ἕνα σοβαρό ἀτύχημα κι ἔχασες τό μάτι σου. Δέν θά μπορούσα νά σέ βλέπω νά μεγαλώνεις μέ ἕνα μάτι. Ἐτσι σοῦ ἔδωσα τό δικό μου. Ἡμουν τόσο ὑπερήφανη πού ὁ γιός μου θά ἔβλεπε τόν κόσμο μέ τή δική μου βοήθεια, μέ τό δικό μου μάτι... Ἐχεις πάντα ὅλη τήν ἀγάπη μου».

Ἡ μητέρα σου.

Ἡ μητέρα του εἶχε μόνο ἕνα μάτι... Ντρεπόταν γι' αὐτήν κι ὦρες ὦρες τήν μισοῦσε.

Ἡ δουλειά της ἦταν μαγειρίσσα στήν φοιτητική λέσχη. Μαγείρευε γιά τούς φοιτητές καί τούς καθηγητές γιά νά βγάξει τά ἔξοδά τους... Δέν ἤθελε νά τοῦ μιλάει γιά νά μήν μαθαίνουν ὅτι εἶναι παιδί μιᾶς μητέρας μέ... ἕνα μάτι. Οἱ φοιτήτριες ἔφευγαν γρήγορα, ὅποτε τήν ἔβλεπαν νά βγαίνει γιά λίγο ἀπό τήν κουζίνα κι ἔλεγαν πῶς δέν ἄντεχαν τό θέαμα καί πῶς τούς προκαλοῦσε μιά ἀνυπόφορη ἀνατριχίλα...

Μά ἀπό μικρός εἶχε πρόβλημα μέ τήν εἰκόνα τῆς μητέρας του.

Μιά μέρα ὅταν ἀκόμη πήγαινε στό δημοτικό, πέρασε ἡ μητέρα του στό διάλειμμα νά τοῦ πῆ ἕνα γειά. Ἐνοιωσε πολύ στενοχωρημένος. «Πῶς μόρρεσε νά τοῦ τό κάνει αὐτό»;... ἀναρωτιόταν... Τήν ἀγνόησε, τῆς ἔριξε μόνο ἕνα μισητό βλέμμα κι ἔτρεμε. Τήν ἐπόμενη μέρα ἕνας ἀπό τούς συμμαθητές του φώναξε: «Ἐεεε, ἡ μητέρα σου ἔχει μόνο ἕνα μάτι!...». Ἡθελε νά πεθάνει. Ἡθελε νά ἐξαφανιστεῖ. Ὅταν γύρισε σπίτι, τῆς εἶπε: «ἂν εἶναι ὄλοι νά γελᾶνε μαζί μου ἐξαιτίας σου τότε καλύτερα νά πεθάνεις!». Αὐτή δέν τοῦ ἀπάντησε... «Δέν μ' ἔνοιωζε τί εἶπα ἢ τί αἰσθάνθηκε, γιατί ἦμουν πολύ νευριασμένος», ἔλεγε ἀργότερα σ' ἕνα φίλο του. «Ἡθελα νά φύγω ἀπό ἐκεῖνο τό σπίτι καί νά μήν ἔχω καμιά σχέση μαζί της. Ἐτσι διάβασα πάρα πολύ σκληρά μέ σκοπό νά φύγω μιά μέρα μακριά γιά σπουδές... καί τὰ κατάφερα, μά ἦλθε κι ἔπιασε αὐτή τή δουλειά στή λέσχη γιά νά μέ βοηθάει... Δέν μπορούσε νά πάει κάπου ἄλλου;...».

Ἀργότερα παντρεύτηκε. Ἀγόρασε ἕνα δικό του σπίτι. Ἐκανε δικά του παιδιά κι ἦταν εὐχαριστημένος μέ τή ζωή του, τά παιδιά του, τήν γυναίκα του καί τή δουλειά του! Μιά μέρα μετά